

Ταῦτ' ἔλεγε διόνυσε, καὶ ἔπνευσε σὺχ' ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖν, ἀλλὰ πάντας ὄρωδεν πίθου.
Τοι γὰρ ὑπὸ σεφάνοισι μέγας ἔβρουσε, εἶχε δὲ κισσῶ
Μέτωπον, ὥσπερ καὶ σὺ, κεκερωμείον.

ΕΙΣ ΟΡΝΙΣ, ΚΕΦ. Ξ.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυῖ, μηκέτι Φώνη
Κλωνὸς δὲπ' ἀκροτάτου κόσσυφε κεκλιμεί.
Εχθρὸν σοι τῆδε δένδρον, δὲπείγεο δὲ ἄμπελος εἴη
Αντέλλε, γλαυκῶν Σύσκι ἐκ πατάλων.
Κείνης παρσὺν ἔρεισον δὲπὶ κλάδον, ἀμφί τε κείνη
Μέλπε λιγυῶν προχέων ἐκ σῶμα κέλαδον.
Δρυὸς γὰρ δὲπ' ὀρνίθεσσιν φέρει τὸν ἀνάριστον ἰξόν,
Ἡδὲ, βότρυω. σέρχεται δὲ ὑμνοπόλους ἐρέμι.

ΑΠΟ ΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πρὶν ἐγὼ ῥοδίοισιν ἀνέμβατος ἱερεὺς ὄρνις,
Ὁ πρὶν κερμαφίδαις αἰετὶς ἰσορήϊη,
Υψιπετῆ τότε παρσὺν ἀνὰ πλατυῶν ἡέρ' ἀερεθεῖς,
Ἡλυθον, ἡελίου νῆσον ὅτ' εἶχε νέρων.
Κείνου δὲ αὐλίοθιεν ἐνὶ δώμασι, χειρὶ Σιωήθης
Κραίντε, σὺ φεύγων ζῆῶα τὸν ἐσόμενον.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ψιπτακὸς ὁ βροτόγηρυς, ἀφείς λυγροχέα κύρταν,
Ἡλυθεν εἰς δρυμοὺς ἀντοφουεῖ πτέρυγι.
Αἰεὶ δὲ ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι καίσαρα κλεινόν,
οὐ δὲ ἀν' ὄρη λήθειν ἤγαγε σὺνόματι.

Εδραμε